

Història Manresa | J.S. | Actualitzat el 19/11/2020 a les 10:49

?Exposició de la revista "Faig Arts" (1995)

Exposició al Museu Comarcal de Manresa l'any 1995 sobre els vint anys de la revista "Faig", que havia estat reconvertida en "Faig Arts" a començaments dels anys noranta. Lluís Calderer en una imatge molt pop, que podria haver sortit perfectament a la revista "Ajoblanco" que per aquells mateixos anys dissenyava Quim Monzó, fa de cicerone al seu amic i deixeble Joaquim Noguero i li explica coses sobre la revista.

Lluís Calderer i Joaquim Noguero a l'exposició de "Faig Arts". | Arxiu "Faig".

La capçalera del primer número és del 1975. Segons Noguero, el Lluís era «l'anima de "Faig", el mestre i impulsor, i tots sempre ens vam recolzar en ell». I n'explica una anècdota prou interessant: «Quan a Valls van donar un premi a la revista "Faig Arts", i vam anar a recollir-lo -el premi era pel número dedicat a Robert Gerhard-, i el Lluís va improvisar amb una gràcia extraordinària el parlament dels agraïments, directament com a resposta al que havia dit just abans un empresari a qui havien donat un altre premi de mecenatge. L'empresari havia tancat les seves paraules parlant 'del nostre país, Espanya'; i el Lluís va seguir un esquema similar, fent sortir el

que ja tenia pensat dir, però acabant justament amb les paraules 'el nostre país, Catalunya'. Com vam riure nosaltres! Vam trobar brillant per com s'ho havia fet anar bé com qui no fa res, sense cap vacil·lació, amb un discurs increïblement clar, serè i segur. I com el va aplaudir tothom, entenent el joc i celebrant-lo també. A Faig Arts, tots l'admiràvem molt: no sols pel que sabia, sinó per com era». Noguero recorda les estones compartides amb el mestre entre 1991 i el 2005, i especialment un viatge a les ciutats italianes de Florència i Siena, en companyia de la seva esposa Roser, l'estiu del 2005: «Podíem sentir-lo al costat acompanyant-nos -parlo amb plural, perquè aquí hi cabem molts, des d'alguns més grans com el Juli Grandia, fins a l'Eudald Tomasa, el Jaume Huch, el Francesc Vilà, el Josep Morral... Sempre va compartir el seu saber de la millor manera possible: sense que es notés, com si fos una conversa d'igual a igual, la qual cosa era impossible, però feia il·lusió». Amic lleial, exercia de mestre humil, tan sols que amb més anys, experiència i lectures. El professor de Comunicació de la Pompeu Fabra i filòleg confessa: «Avui obro "Diàleg amb la poesia", el llibre seu que per a mi sempre serà el més important i proper (fruit de la secció que havia publicat al suplement "Idees", és un llibre que caldria homenatjar algun any al Tocats de Lletre), i em sembla sentir la seva veu, clara, serena, reposada». Noguero conclou que «a Manresa, com han expressat d'altres intel·lectuals, el Lluís va ser el nostre Joan Fuster, tota una escola, l'ànima del grup dels que hem fet revistes, un punt de reunió i de converses sempre obert, un far posant llum sobre tantes qüestions com li plantejàvem. No hi ha cap dubte, mereix el nostre reconeixement i hauria de tenir immediatament el de la ciutat, perquè era i serà un savi: un intel·lectual de molta cultura, viscuda i crescuda amb temps i reflexió».